

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๓/๒๕๖๒

วันที่ ๓๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

เรื่อง นายสุธีร์ ชื่อดวง (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสุธีร์ ชื่อดวง (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าตนเคยเป็นนักเรียนระดับปริญญาเอก หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิศวกรรมเครื่องกล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้ร้องได้สมัครขอรับทุนของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) แต่จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ยังไม่มี การอนุมัติทุนดังกล่าวแก่ผู้ร้อง ต่อมามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีได้ประกาศให้ผู้ร้อง พ้นสภาพจากการเป็นนักศึกษา เนื่องจากค้างชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาตั้งแต่กลางภาคแรกของ ปีการศึกษา ๒๕๔๒ หลังจากนั้นประมาณ ๑ ปี ผู้ร้องได้นำเงินค่าบำรุงการศึกษาและค่าธรรมเนียม การศึกษาที่ค้างชำระ จำนวน ๗,๐๐๐ บาท มาชำระแก่มหาวิทยาลัย แต่ทางมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าธนบุรีได้ปฏิเสธไม่รับชำระค่าธรรมเนียมดังกล่าวเนื่องจากผู้ร้องพ้นสภาพจากการ เป็นนักศึกษาไปแล้วตามระเบียบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีว่าด้วยการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๓๔ การกระทำดังกล่าวทำให้ผู้ร้องได้รับความเดือดร้อนเสียหาย

ผู้ร้องจึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีออกหนังสือรับรองคุณวุฒิระดับปริญญาวิศวกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิตแก่ผู้ร้อง ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ โดยเห็นว่าการคัดง้างกล่าวเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๒) ซึ่งผู้ร้องควรจะรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีตั้งแต่เวลาที่ผู้ร้องถูกปฏิเสธที่จะไม่มีสิทธิได้รับปริญญา ดุษฎีบัณฑิตตามประกาศของทางมหาวิทยาลัยดังกล่าว ซึ่งทำให้ผู้ร้องพ้นจากสภาพการเป็นนักศึกษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ผู้ร้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงล่วงเลยระยะเวลาที่ผู้ร้องควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเป็นเวลากว่า ๑๕ ปี อันเป็นการยื่นฟ้องคดีที่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ผู้ร้องยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องกับศาลปกครองชั้นต้นในประเด็นการยื่นฟ้องคดีของผู้ร้องที่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ส่วนประเด็นการฟ้องคดีปกครองเกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือสถานะของบุคคลจะยื่นฟ้องเมื่อใดก็ได้ ซึ่งคดีพิพาทดังกล่าวไม่ใช่คำฟ้องเกี่ยวกับสถานะของบุคคลตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง เนื่องจากสถานะที่ได้มาจากวุฒิการศึกษาไม่ถือว่าเป็นสถานะบุคคล เพราะมิใช่คุณสมบัติหรือลักษณะทางกฎหมายที่เป็นฐานสำคัญผูกพันตัวบุคคลซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงได้และการฟ้องคดีนี้ผู้ร้องมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาสิทธิของตนเท่านั้น จึงไม่เป็นการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือประโยชน์ส่วนรวมแต่อย่างใด ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอพิจารณาคดีใหม่ โดยกล่าวอ้างว่าการที่ศาลปกครองมีคำสั่งไม่รับคำฟ้อง เนื่องจากคดีของผู้ร้องขาดอายุความนั้นเป็นโมฆะตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓๘/๒๕๕๘ เรื่อง การจัดระเบียบและแก้ไขปัญหารัฐธรรมนูญในสถาบันอุดมศึกษา ลงวันที่

๑๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยื่นตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่สั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เพราะเหตุเกี่ยวกับเงื่อนไขในการฟ้องคดี จึงเป็นกรณีที่ศาลปกครองยังมีได้มีการวินิจฉัยในเนื้อหาแห่งคดี จึงมิใช่กรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จเด็ดขาดแล้ว ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีนี้ใหม่ได้ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง จึงมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่

ผู้ร้องได้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินขอให้พิจารณาวินิจฉัยกรณีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีมีประกาศให้ผู้ร้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๒๑๓ มาตรา ๒๕๗ มาตรา ๒๕๘ และมาตรา ๒๗๕ ซึ่งผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นว่ากรณีที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีได้ประกาศให้ผู้ร้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา เนื่องจากการค้างชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น การที่ผู้ร้องนำเรื่องดังกล่าวมาร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้ล่วงเลยเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพแล้วเป็นระยะเวลาเกือบ ๒๐ ปี จึงพ้นกำหนดระยะเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินจะส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาได้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๒ (๔) ผู้ตรวจการแผ่นดินจึงวินิจฉัยให้ยุติการพิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าว ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นหนังสือร้องเรียนเพิ่มเติมทางอินเทอร์เน็ตต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน โดยอ้างว่าการกระทำของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาลตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓๕/๒๕๕๕ เรื่อง การจัดระเบียบและแก้ไขปัญหาธรรมาภิบาลในสถาบันอุดมศึกษา ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ผู้ร้องจึงควรได้รับการพิจารณาคดีใหม่และไม่ทำให้คดีขาดอายุความ ซึ่งผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นว่าคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติดังกล่าว เป็นคำสั่งที่ออกมาเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

- ๔ -

ในสถาบันอุดมศึกษา เช่น การจัดการศึกษาไม่เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาหรือมาตรฐานหลักสูตรจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่นิสิตนักศึกษา การจงใจ หลีกเลียงหรือประวิงการปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของสถาบันการศึกษา เป็นต้น ซึ่งเป็นคนละกรณีกับเหตุที่ผู้ร้องต้องถูกตัดชื่อออกจากการเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก อันเป็นการที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีปฏิบัติตามระเบียบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๓๔ ดังนั้น การร้องเรียนเพิ่มเติมนี้จึงไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงใหม่ที่อาจทำให้ผลการพิจารณาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้ จึงยุติการพิจารณาโดยยืนตามคำวินิจฉัยเดิม

ผู้ร้องจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) การที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีมีประกาศให้ผู้ร้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก เป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๗ มาตรา ๒๑๓ มาตรา ๒๓๐ มาตรา ๒๕๗ มาตรา ๒๕๘ และมาตรา ๒๗๕ และเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันขัดต่อหลักธรรมาภิบาลในสถาบันอุดมศึกษาตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓๘/๒๕๕๘ เรื่อง การจัดระเบียบและแก้ไขปัญหาธรรมาภิบาลในสถาบันอุดมศึกษา

(๒) ให้ผู้ร้องสามารถเข้ารับปริญญาคุณวุฒิปบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และ/หรือมหาวิทยาลัยภายในประเทศ แม้เรื่องดังกล่าวจะล่วงเลยเวลามาเกือบ ๑๗ ปี จนขาดอายุความแล้วก็ตาม

(๓) ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องชดเชยค่าเสียหายตามจริงพร้อมอัตราดอกเบี้ยนับจากวันที่ถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพ พร้อมทั้งเยียวยาความเดือดร้อนและเสียหายแก่ผู้ร้องในกรณีอื่นตามความเหมาะสม รวมทั้งไม่ดำเนินคดีใดๆ ต่อผู้ร้องภายหลังที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ทราบถึงการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา” และมาตรา ๔๗ บัญญัติว่า “การใช้สิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๔๖ ต้องเป็นกระทำที่เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพอันเกิดจากการกระทำของหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือหน่วยงานซึ่งใช้อำนาจรัฐ และต้องมีใช่เป็นกรณีอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... (๔) เรื่องที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลอื่น หรือเรื่องที่ศาลอื่นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดแล้ว ...”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าการที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีมีประกาศให้ผู้ร้องพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาเอก เนื่องจากไม่ชำระค่าธรรมเนียมการศึกษา เป็นการกระทำ

ที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๕๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๗ มาตรา ๒๑๓ มาตรา ๒๓๐ มาตรา ๒๕๗ มาตรา ๒๕๘ และมาตรา ๒๗๕ ซึ่งแม้ผู้ร้องจะได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินได้วินิจฉัยให้ยุติการพิจารณาเรื่องร้องเรียนดังกล่าว อันทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่าการที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีประกาศให้ผู้ร้องพ้นจากสภาพการเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก เนื่องจากผู้ร้องไม่ชำระค่าธรรมเนียมการศึกษานั้นเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามระเบียบสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีว่าด้วยการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงถือว่าผู้ร้องรู้หรือควรรู้ว่าผู้ร้องไม่มีสิทธิจะได้รับปริญญาระดับดุษฎีบัณฑิตตั้งแต่ทราบประกาศพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ อันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีละเมิด ดังนั้น การที่ผู้ร้องใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเหตุละเมิดที่เกิดขึ้นและยุติไปแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถือได้ว่าการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นมิได้มีอยู่จนถึงวันที่ยื่นคำร้อง กรณีจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ ส่วนที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการกระทำดังกล่าวขัดต่อหลักธรรมาภิบาลในสถาบันอุดมศึกษาตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๓๕/๒๕๕๕ เรื่อง การจัดระเบียบและแก้ไขปัญหาธรรมาภิบาลในสถาบันอุดมศึกษา ลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นการละเมิดต่อผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญนั้น เห็นว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ออกมาเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งเป็นคนละกรณีกับเหตุที่ผู้ร้องต้องถูกตัดชื่อออกจากการเป็นนักศึกษา ผู้ร้องจึงมิใช่ผู้ถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ กรณีจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ ประกอบกับข้อเท็จจริงตามคำร้องปรากฏว่าประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเป็นประเด็นเดียวกันกับที่ผู้ร้องได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครอง โดยศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

- ๓ -

และศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยื่นตามศาลปกครองชั้นต้นแล้ว จึงเป็นเรื่องที่ศาลอื่นมีคำสั่งถึงที่สุดแล้ว อันเป็นการต้องห้ามตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๗ (๔) ซึ่งมาตรา ๔๖ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา ดังนั้น ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

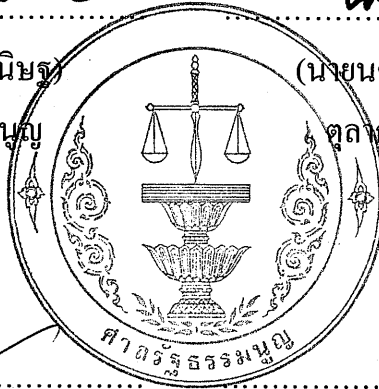
(คำสั่งที่ ๕/๒๕๖๒)

(นายจรูญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังสศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ